

1

Mandag den 24. september

KVINDEN SAD UBEVÆGELIG med ryggen mod vinduet. Armene hang lige ned. Det gråblege ansigt så ud, som om det var stivnet. Hun var klædt i grønne bukser og bluse og havde en jakke i samme farve hængende løst over skuldrene. Kindbenene var høje og markerede, øjnene stadig blågrønne, men med regnbuehinden formindsket af en mælkehvid rand. Udenfor bevægede vinden en nøgen birkegren lige bag hendes hoved.

Pludselig lod hun tungen glide over tænderne, inden hun åbnede munden og fokuserede blikket på gæsten.

– Jeg har ventet hele dagen, sagde hun. – Det var sandelig på tide, at nogen fra politiet endelig gad dukke op.

Hun rejste sig, trippede over gulvet på de højhælede sandaler og sikrede sig, at døren var lukket bag ham, trippede tilbage og satte sig i den anden stol, den ved siden af skrivebordet. I glimt kunne hun stadig have denne energiske måde at bevæge sig på, og hun skubbede en tot af det permanentede hår væk fra panden med den bevægelse, han kendte så godt.

– Grunden til, at jeg har bedt Dem komme ... Hun afbrød sig selv, skridtede endnu en gang over gulvet, åbnede døren og kiggede ud på gangen.

– Jeg stoler ikke på nogen her, erklærede hun og lukkede igen døren med et smæld, som måske skulle understrege det, hun sagde. Tilbage i den brune læderstol glattede hun bukserne ud over knæet.

– Jeg har ventet hele dagen, gentog hun, nu med fortvivlelse i stemmen. – Jeg har en efterlysning. Politiet må snart foretage sig noget.

Gæsten var en mand i fyrrerne. Han havde et skræddersyet

jakkensæt på med en enkel, perlegrå skjorte under. Den stod åben i halsen, uden at han så mindre velklædt ud af den grund.

– Jeg kom så hurtigt, jeg kunne, sagde han og kastede et blik på sit ur.

– Det drejer sig om min mand, fortsatte kvinden. – Han kom ikke hjem i går aftes.

– Jaså, svarede gæsten og satte sig på sengekanten lige over for hende.

– Han sørger ellers altid for, at jeg får besked. Men denne gang har jeg ikke hørt en lyd fra ham. Jeg frygter det værste.

Hun fugtede den tørre overlæbe med tungen og smilede tappert.

– Ved du, hvad det værste er?

Gæsten strøg sig gennem det halvlange, tydeligvis nyklippede hår. Han vidste, hvad der ville komme.

– Det værste er ... stønnede kvinden og spærrede øjnene op som af rædsel.

– Har du fået nok at drikke i dag? indskød gæsten og afslørede en oprigtig interesse for spørgsmålet. – Jeg tror, du er tørstig.

Hun lod ikke til at høre, hvad han sagde.

– Gestapo, hviskede hun med øjnene fulde af tårer. – Jeg tror ikke, min mand nogen sinde kommer tilbage igen.

I næsten tre kvarter blev gæsten siddende inde hos sin mor. Han skænkede appelsinjuice op til hende fra en karton, som stod på natbordet, og hun drak hele to glas. Efter at have givet udtryk for sin frygt var hun færdig med den for denne gang, og nu sad hun bare og kiggede i et ugeblad. Det havde også ligget på bordet sidste gang, han var her, for en uge siden og i ugerne inden da. Hun sagde ikke et ord mere, som om hun var helt opslugt af den side i bladet, hun havde ladet øjnene falde på. Men med mellemrum skottede hun mod ham uden at fæstne blikket, og da anede han et lille smil om hendes mund; det virkede, som om hun på en eller anden måde igen var sunket ned i den fjerne ro, som uge for uge bredte sig inde i hende og efterlod alt andet dødt. Selv

havde han husket at købe Dagbladet på vejen og sad nu og bladrede i avisen. Da det bankede på døren, og plejeren kom ind med medicin – en mand med grånende hår, muligvis tamil – rejste han sig hastigt og gav moderen et knus.

– Jeg kommer snart igen, lovede han.

– Judas, hvæsedde hun, og øjnene var blevet to stykker kul.

Han sank forbløffelsen og kæmpede for ikke at komme til at le. Hun løftede det halvfulde glas saftvand og så ud, som om hun ville kyle det i hovedet på ham.

– Men Astrid dog, skændte plejeren gebrokkent og tog det fra hende.

Hun rejste sig og truede med en knyttet næve.

– Brede er ond, råbte hun. – Det var ikke Gestapo, det var Brede, der skød.

Plejeren fik hende ned i stolen igen. Hun blev ved med at fægte med armene.

– Tvillinger, det er ét barn for meget. Men det forstår du jo intet af, du er jo neger.

Gæsten så på plejeren og rystede på hovedet med en beklagende mine. Plejeren åbnede kassen med medicindoserne.

– Negrene bor i Afrika, Astrid, belærte han hende med et bredt smil og rakte hende saftvandsglasset.

Hun sank en af tableterne.

– For du er Brede, er du ikke? sagde hun og så forvirret og med missende øjne mod gæsten.

– Nej, mor, jeg er ikke Brede. Jeg er Axel.

Han bankede på afdelingslederens kontordør og gik ind. Da hun så, at det var ham, drejede hun stolen væk fra computerbordet og slog ud med hånden mod sofaen.

– Sæt dig ned et øjeblik.

Hun var i trediverne, høj og atletisk, med et ansigt, som talte ham.

– Min mor virker mere urolig, end hun har gjort i lang tid.

Afdelingslederen nikkede hurtigt.

– Ja, hun har talt meget om krigen her på det sidste. Alle her ved jo godt, hvem Torstein Glenne var, men det der med Gestapo, har det noget på sig?

Axel pegede på en paptallerken med småkager, som stod på bordet.

– Må jeg være så fræk at tage en? Jeg har ikke nået at spise frokost i dag.

Han sagde nej tak til både kaffe og rød frugtsaft og morede sig over afdelingslederens forsinkede iver efter at servere for ham.

– Det er sandt, at Gestapo jagtede min far, bekræftede han, mens han tyggede. – Han slap over til Sverige i sidste øjeblik. Men mor vidste ikke noget om det på det tidspunkt. Det var nemlig fjorten år, inden hun mødte ham. Hun var fire år gammel.

Afdelingslederen kæmpede med at samle det glatte hår i en elastik omme i nakken.

– Det er en stor hjælp at få den slags oplysninger. Hun bliver altid urolig, når der er noget i fjernsynet om krig. I den seneste tid har vi måttet slukke, hver gang der er nyheder. Hvem er for resten Brede?

Axel Glenne børstede kagekrummer af jakken.

– Brede?

– Ja. Astrid er pludselig begyndt at tale en hel masse om en Brede. At han ikke må komme her, og at hun aldrig vil se ham mere, og jeg ved ikke hvad. Hun kan faktisk blive meget vred. Det er sket, at vi har måttet give hende ekstra doser psykofarmaka, når det står på. Vi ved jo ikke, om der findes en Brede, så det er ikke så nemt for plejerne at vide, hvad de skal sige.

– Brede var hendes søn.

Afdelingslederens øjenbryn forsvandt op under pandehåret.

– Har du en bror? Det anede jeg ikke. Der har jo aldrig været andre på besøg end dig. Og en sjælden gang din kone og dine børn.

– Det er mere end femogtyve år siden, mor så ham sidst, sagde Axel.

Han rejste sig og lagde hånden på dørhåndtaget som tegn på, at samtalen var forbi.

2

FRA BAGSÆDET I TAXAEN ringede han til Bie igen. Hun svarede stadig ikke, og han sendte hende en sms om, at han blev forsinket. Det var mandag, det ville sige violintime og fodboldtræning. Bie skulle ud i aften, men kunne godt nå at køre til spilletimen først. Afhentningen var hans ansvar.

Skibsklokken var begyndt at ringe, da taxaen svingede ind på Aker Brygge. Han havde nogle sedler i kortholderen og betalte kontant, havde ikke tid til at vente på en kvittering, og nåede lige akkurat om bord, før bommene begyndte at gå ned. Han ville ikke være hjemme før næsten halv syv, så Tom måtte selv tage til træning, hvis han altså overhovedet gad. Han følte et stik af dårlig samvittighed og sendte også ham en sms.

Han kendte mange af medpassagererne, måske de fleste af dem. Men denne eftermiddag gik han hurtigt igennem salonen og stillede sig ud på dækket. I betragtning af, at det var sidst i september, var det varmt. Et tyndt, cremeagtigt lag dækkede himlen over fjorden, aftensolen var stadig synlig bag det. I tankerne hørte han ekkoet af en stemme: Moderen, som kalder ham Judas. Moderen, som tror, han er Brede, og er rasende på ham.

Rundt om fredsfaklen yderst på kajen stod en gruppe mænd i mørke jakkesæt. En af dem løftede hånden, og fra Axel Glennes perspektiv ved rælingen på agterdækket, som gled forbi, så det ud, som om han stak den ind i flammen.

Huset var tomt, da han kom hjem. Først nu huskede han, at det var efterårsferie. På køkkenbordet lå en seddel fra Bie: *Marlen sover hos Natasja. Tom skal være hjemme inden ti. Spaghetti i mikroovnen. Kommer sent. B.* Ved siden af havde hun tegnet et lille hjerte, som der dryppede noget rødt fra. Måske en tåre, det var sikkert ikke blod, hun havde haft i tankerne.

Han satte sig ved bordet, lyttede til stilheden i det her hus, han var vokset op i. Han fik stadig den samme følelse, hver gang han var her alene, en pludselig trang til at gøre noget ulovligt. Da han var dreng, kunne det dreje sig om at rode i køkkenskabet eller i faderens natbordsskuffe, hvor der altid lå et blad med afklædte kvinder, eller at låse sig inde på loftet og gøre det allermest forbudte: Tage en af oberst Glennes pistoler fra skuffen i skabet, hvor hans uniformer stadig hang ... Det var for resten kun Brede, der turde gøre det.

Efter spaghettien gik han ud på terrassen. Solen var sunket ned bag fjeldtoppene på Aker. Luften havde fået et køligt strøg, den var klar og skarp at indånde. Bie havde ikke besvaret hans sms, og han vidste ikke, hvor hun var. Også den tanke førte en ro med sig, at hun levede sit eget liv, og at han ikke havde behov for at vide, hvad hun foretog sig hvert eneste øjeblik.

Han satte sig med ryggen mod det tomme hus. Det var fuldt af deres tilstedeværelse, og han følte den endnu stærkere end sædvanligt. Det var næsten, som om Bie trissede rundt derinde, småsnakkede med sine orkideer eller havde krøllet sig sammen i sofahjørnet med en bog. Tom sad på sit værelse og spillede med guitaren koblet til en lille forstærker, og Marlen holdt klubmøde med Natasja og et par andre veninder i kælderstuen. Daniel var der også, selv om det var næsten to måneder siden, han var rejst til New York for at studere.

Axel var treogfyrre år. Han havde altid haft denne følelse af at være på rejse. Var det hertil, han skulle, til denne terrasse med udsigt over fjorden og de fjerne toppe på den anden side, til denne tilstedeværelse af mennesker, som ikke var der, men som snart ville komme ind i huset og råbe på ham, og når han svarede, ville de finde ham herude, og han ville kunne høre på deres stemmer, at de var glade for, at han var hjemme. Han ville bede Marlen om at vise ham sin matematikprøve, og når hun spurgte, hvordan han troede, det var gået, ville han sige: *Tja, du har vel svaret rigtigt på mere end halvdelen*, og så ville hun nikke og knibe

munden sammen og prøve at vente så længe som muligt med at afsløre resultatet. Og når hun ikke kunne holde sig længere og var nødt til at fortælle det, ville han råbe: *Hvad for noget? Det tror jeg ikke på*, så hun ville blive nødt til at løbe op og tage bogen op af tasken og åbne den for ham, og så skulle han ryste vantro på hovedet og spørge, hvordan i alverden hun havde kunnet alt det. Og Tom ville læne sig op ad dørkarmen – *hej, far!* – og spørge, hvorfor han ikke var kommet hjem og havde kørt ham til træning, så han kunne være sluppet for at cykle, men ikke mere sur, end at han ville have ham med ind på værelset for at spille et nyt riff for ham og synge til med sin hæse drengestemme, *I'm gonna fight 'em off*.

Han gik ind og hentede en flaske cognac og et glas. Det var en usædvanlig fin cognac, købt på en udlandsrejse. Han havde ventet på en speciel anledning til at åbne den og vedtog nu med sig selv, at denne skarpe efterårsaften, en mandag aften på terrassen med himlen stadig høj over fjorden, lige præcis var den anledning. Han lod flasken stå og samle aftenlyset i sig. Blev siddende og fulgte med øjnene bådene nede på fjorden, et containerskib på vej til byen, et par sejlbåde. I en vig ovre på den anden side lå det psykiatriske hospital. For ti-tolv år siden havde han arbejdet der, han skulle bruge det som led i sin uddannelse til specialist. Nogle år før det havde han været derude på besøg. Ved et tilfælde havde han hørt, at Brede var indlagt der. Det var kort efter 17. maj, huskede han. Der hang stadig bøgegrene på dørene, pyntet med bånd i rødt, hvidt og blå. Det var to dage inden faderens begravelse, og det var derfor, han tog derud, for at prøve at overtale broderen til at komme. Plejeren, som lukkede op, havde måbet. *Du gødeste. Har Brede en bror?* Og da han dukkede op igen et par minutter senere: *Beklager, men han vil ikke have besøg.*

Axel tog hul på flasken og hældte op i det store, tulipanformede glas. Lugten af ætsende karamel blandedes med de svage dufte fra Bies rosenhave. Han havde aldrig fortalt Bie, at han havde prøvet at finde broderen inden faderens begravelse. Brede tilhørte en verden, han ikke kunne tale med Bie om. De havde været gift

i et par og tyve år. Det kunne stadig forekomme, at hun sagde, at hun elskede ham. Det havde altid gjort ham genert. Han var ikke bange for at udtrykke følelser, men han havde aldrig troet, at hun mente det. Bie beundrede ham. Hun beundrede alle, som var stærke, og endte med at foragte dem, når de viste sig alligevel ikke at være det. Så var det, som om de havde bedraget hende. Det var visheden om, at han aldrig kom til at skuffe hende på en sådan måde, som fik hende til at hviske dette: *Jeg elsker dig.*

Han løftede glasset og lod aftenlyset løbe ud af det. Idet han skulle til at sætte det for munden, ringede mobilen. På displayet dukkede navnet på en af hans kolleger op, og Axel vidste øjeblikkeligt, hvad det drejede sig om, for kollegaen havde ansvaret for lægevagtskemaet. Han smilede ved sig selv af den indskydelse, han fik: Hælde cognacen i sig i én slurk og dermed gøre sig uegnet til at være stedfortræder for den, som var blevet syg.

I stedet satte han glasset fra sig og tog telefonen.

3

ANITA ELVESTRAND skiftede kanal. Den film, hun zappede sig frem til, havde hun set flere gange før, men hun ville se slutningen en gang til. Der var et stykke tid til, så hun skruede helt ned for lyden og brækkede en række af chokoladen, som lå på bordet. Nok er nok, tænkte hun og pakkede papiret om den halve plade, som var tilbage. Hun stak to stykker i munden, prøvede at tygge langsomt og sank så det hele med en slurk rødvin. Hun løftede kartonen, den var stadig ret tung, men hun kunne ikke drikke mere i aften. Klokkeren var fem minutter over elleve. Om mindre end ni timer skulle hun hente Victoria. De skulle til tandlæge sammen. Og hvis hun lugtede af vin ud af munden, ville det blive brugt imod hende.

Det bankede på døren. Det måtte være Miriam. Der var ikke andre, som bankede på. Anita kom op af stressless-stolen og skyndte sig ud i gangen. Miriam stod udenfor og smilede, og intet andet smil kunne få Anita til at føle sig så lettet. Bortset fra Victorias, selvfølgelig.

– Jeg så, der var lys hos dig, undskyldte Miriam sig, som om *det* var nødvendigt. Hun havde cowboyjakke og kort nederdel på. Og en hvid bluse med blondekrave.

Anita åbnede døren på vid gab.

– Vil du have et glas vin? sagde hun og stillede sig på dørtærskelen ind til stuen. Så trådte hun et enkelt skridt tilbage for at lade Miriam komme ind. Lod hende passere så tæt på, at hendes skulder blev strejft af Miriams ene bryst, og således at hun kunne indsnuse de dejlige dufte af håret og huden under tøjet. Plus en anelse røg, Miriam havde været et sted, hvor der blev røget, for hun gjorde det ikke selv.

– Måske et lille glas. Men jeg bliver ikke ret længe. Jeg skal tidligt op i morgen.

– Det skal jeg også. Jeg skal med Victoria til tandlægen.

Miriam så på hende, idet hun satte sig ned. Når Miriam blev overrasket, skød hendes tynde øjenbryn op i panden og blev liggende og sitrede et par gange, inden de faldt ned igen. Anita kunne simpelthen ikke tage øjnene fra hendes ansigt. Øjnene var mandelformede og mørke, og det tykke, brunsorte hår var samlet i fletninger langs hårkanten

– Får du lov at følge hende til tandlægen? Tak, kun et halvt glas.

Anita skænkede glasset trekvart fuldt og fyldte sit eget helt op.

– Om fjorten dage skal hun måske overnatte hos mig.

– Hvor dejligt! strålede Miriam, og Anita var lige ved at le, men beherskede sig.

– Ser du *Søvnløs i Seattle*? spurgte Miriam.

– Jeg har set den mange gange, sagde Anita og slukkede.

– Jeg kan godt lide den film, sagde Miriam. – Jeg er vild med film, hvor de får hinanden til sidst. Hvor man ved det lige fra begyndelsen, selv om det virker håbløst.

Anita skulle lige til at udslynge en syrlig kommentar til det med at *få hinanden*, men lod være. Miriam var ti år yngre end hende selv. Hun læste medicin og var forfærdelig klog. Der var et eller andet ved hendes blik, hun virkede, som om hun altid var interesseret i det, Anita sagde, uanset hvor dumt hun selv syntes, det lød. Og samtidig var der noget piget over hende, som blev forstærket af den lille accent, når hun talte, og Anita fik lyst til at sætte sig i sofaen ved siden af hende og lægge armene om hende og trykke hende ind til sig ... Miriam havde kæmpet længe med et vanskeligt forhold, vidste hun. Med en, som hun prøvede at gøre det forbi med. En, hun syntes, det var så synd for, at hun i lang tid ikke havde kunnet få sig til det. Det var flere år siden, i hvert fald før hun flyttede ind på etagen over Anita. Siden da havde hun ikke haft nogen, det var Anita næsten sikker på, uden rigtig at forstå, hvordan det kunne lade sig gøre.

Hun fandt en cd med Aretha Franklin i vindueskarmen og satte *Chain of Fools* på. Hun tømte det halve af sit rødvingsglas og mærkede en kriblen i brystet. Hun kunne ikke få sig selv til at

spørge Miriam om, hvad hun gjorde for at få nogen at gå i seng med, men om hun savnede en kæreste, kunne hun jo godt tillade sig at spekulere over.

Miriam nippede til sit vinglas, satte det fra sig og lænede sig tilbage i sofaen med let skilte knæ.

– Tænk, hvis der kun findes en eneste derude, som er bestemt lige præcis for dig, sagde hun med et smil, – og så er han gift og har børn.

– Du tænker vel ikke på at rode dig ud i noget med en *giftig* en?

Det var Anitas betegnelse for kategorien mænd med familie. Ikke så svære at få fat i, men desto værre at fordøje.

Miriam kunne ikke lade være med at le.

– Nej, det gør jeg ikke ...

Hun stirrede ud ad vinduet.

– Men ...?

Anita kunne fornemme, at hun var for pågående, hun måtte ikke presse Miriam, ikke bruge hende op. Hun måtte ikke glemme, at Miriam var mere hjælper end veninde. Men hun kunne ikke lade være.

– Du behøver ikke fortælle om det, sagde hun lidt såret.

Miriam så ud, som om hun tænkte sig om.

– I morgen skal jeg begynde i praktik i et lægecenter på Bogstadveien.

– Det lyder da spændende, kommenterede Anita, en smule skuffet.

– Jeg har truffet den læge, som skal være min vejleder, flere gange tidligere. Han holdt forelæsninger for os før sommerferien. Jeg talte med ham i pauserne og efter forelæsningerne.

– Det lyder godt, snøftede Anita og tørrede en rødvinstråbe af underlæben. – Er det *ham*, som er *den eneste ene* derude i verden et sted?

Miriam så op i loftet.

– Og så har du fået ham som vejleder? Det må være *skæbnen*.

– Åh, jeg har nu selv hjulpet lidt til. Jeg har byttet praktikplads

med en af de andre. Men du hørte jo, hvad jeg sagde. Han er gift og har tre børn. Mindst.

Anita brast i latter, lo mere inderligt, end hun mindedes at have gjort længe.

– Det må fejres.

Klokken var kvart i tolv. Hun ville hente de seneste billeder, hun havde taget af Victoria, og vise dem til Miriam, sætte sig tæt op ad hende i sofaen og lugte til hendes hår, mens hun bladrede i albummet. Hun løftede kartonen for at skænke mere vin op, men Miriam holdt hånden over sit glas og rejste sig.

Ude ved hoveddøren slog Anita armene om hende og gav hende et knus. Miriams kind var lige så blød som Victorias, og hun blev grebet af en næsten uudholdelig trang til at sætte sine læber mod den og bede hende om at blive. Miriam gjorde sig forsigtigt fri.

Anita blev stående og kiggede efter hende, da hun forsvandt op ad trappen til loftslejligheden. Miriam var nem at lære at kende. Men på samme tid kendte hun hende alligevel ikke. Hun virkede altid glad, men der var også et eller andet ved hende, som om hun sørgede. Anita vidste meget om at sørge. Så meget, at hun kunne mærke det hos andre, selv når det var skjult.

4

DE FØRSTE TIMER af vagten var rolige. Axel Glenne behandlede et par halsbetændelser, syede et par sår, tømte en byld. Efter midnat kørte han en runde sygebesøg. Fik indlagt en 82-årig med lungebetændelse efter at have skændtes med en forvagt på hospitalet, der havde en stemme, som knap nok var gået i overgang. En 3-årig med udslæt og høj feber, som lå sløv og apatisk i sin seng, blev også indlagt. En kvinde, som sad under sit køkkenbord og hylede som en stukket gris og nægtede at komme frem, hvis hun ikke fik noget valium, faldt til ro i samme øjeblik, han lovede hende det.

Klokken tyve minutter over to sad Axel bag i en ambulance med udrykning. Han skubbede tanken om det, han havde foretaget sig tidligere på natten, fra sig, prøvede at kæde de få oplysninger, som han havde fået, sammen til et billede af det, der ventede ham: En bil var kørt af vejen, måske alvorlige personskader, måske endda værre ... Pludselig dukkede billedet af moderen op, hun rejser sig fra stolen, råber ham rasende ind i ansigtet, kalder ham Brede. Han lukkede øjnene og hørte sin fars stemme: *Brede sætter sig selv udenfor. Men du skal blive sådan en, som altid påtager sig sit ansvar, Axel.* Brede pjækkede, når det passede ham. Og han stjal fra faderens pung. Ikke bare ti- og femogtyveører, men sedler. Brede lavede bål på jorden, så brandvæsenet måtte tilkaldes for at slukke det. Axel var med ham et stykke ad vejen, men trak sig altid, når konsekvenserne nærmede sig. Tvillingebroderen sad så alene tilbage med straffen. Den havde ingen som helst virkning på ham. Modstandsmanden og krigshelten, senere højesteretsdommeren, den højt dekorerede oberst Glenne havde en søn, som bragte skam over ham. Det var Axels opgave at skabe balance. At vise verden, at det ikke var familien, der var noget i vejen med. Han opdagede hurtigt, hvor nemt det var. Som om

han blev båret frem på usynlige hænder. Forældrenes, naturligvis, men også venners forældre, lærere, trænere, senere vejledere og eksaminatorer, alle syntes at dele denne indforståethed: Axel Glenne skulle frem, han var en vinder. Heller ikke Bie havde han skullet kæmpe for. Han mødte hende til en studenterfest. Hun var kommet med sin kæreste, men hele aftenen stod hun og snakkede med Axel ude i køkkenet. Af en eller anden grund ville hun interviewe ham til studenteravisen. Da han skulle gå, bad hun om hans adresse.

Bilen stod med baghjulene oppe i vejkanten. Den ene baglygte lyste. Det slog Axel, at det var godt, den stod sådan, for så havde hastigheden måske ikke været så høj. Men da ambulancen standse og lyste ulykkesstedet op, så han med det samme, at taget var trykket ind.

Axel var lynhurtigt ude med samaritertasken i den ene hånd og lygten i den anden.

– Den må have rullet rundt.

Ambulanceføreren, som hed Martin, var enig. Sven, hans hjælperedder, tilføjede:

– Mindst én gang.

Tre eller fire skikkelser stod længere borte i vejkanten foran en parkeret bil med motoren i gang.

– Er det jer, der har ringet?

– Det var mig, svarede den ene, en ældre mand med en tophue trukket ned over ørerne. – Vi kørte forbi og så den stå sådan. Der ligger nogen inde i den. Men vi kan ikke få døren op.

Martin var kravlet ned i grøften og lyste nu ind i kabinen.

– Der sidder én fastklemt bag rattet, råbte han op til Axel.

– Kan vi komme ind uden hjælp?

Martin rev i døren.

– Prøv den anden.

Axel sprang ned og forsøgte. Bilen var ikke så skadet på den side, men døren var låst.

– Forrhuden er næsten væk, råbte han over til Martin og klat-

rede op på køleren. Under ham, fra motorrummet, lød en hvæsende lyd.

– Vi må se at få klippet det kabel.

Han lyste ind i vognen. En skikkelse hang ind over rattet. Axel strakte sig og fik fat i jakkeskulderen, ruskede i den.

– Kan du høre mig?

Ikke noget svar. Han mærkede lugten af alkohol. Ikke sprinklervæske eller noget i motoren, men sprut.

– Hey! Kan du høre mig?

En svag stønnen. Axel vrikkede sig om på siden og fik lagt en finger mod chaufførens hals.

– Regelmæssig puls, råbte han til Martin, som stadig befandt sig på den modsatte side af bilen.

– Omkring halvfems, tilføjede han.

– Tror du, vi kan få ham ud?

– Taget er trykket ned bag døren, så vi kan ikke komme ind. Men brandfolkene må snart være her.

Han lyste ind i ansigtet på personen bag rattet, en ung mand, kunne han se. Han havde et sår på siden af halsen, der sivede blod ud fra det, men det var ikke dybt. Det var ham, sprutlugten stammede fra.

– Han trækker vejret godt nok. Jeg rører ikke ved den nakke, før jeg er nødt til det.

Der lød en rumlende lyd fra manden ved rattet.

– Er du vågen? råbte Axel. – Kan du høre mig?

Igen den samme lyd, som endte i en stønnen.

– Jeg er læge. Vi skal nok få dig ud. Var du alene?

Manden mumlede noget.

– Vi skal nok hjælpe dig, beroligede Axel. – Det skal nok gå.

Pludselig sagde manden grødet:

– Liss ...

– Var du alene i bilen? gentog Axel.

– Liss, råbte manden nu og prøvede at løfte hovedet fra rattet.

– Du skal ikke bevæge dig.

– Liss!

Axel klatrede ned fra køleren. Assistenten Sven dukkede op bag ham med en tang.

– Jeg synes, vi skal slå den motor ihjel.

– Fint. Han er næsten vågen, men hold godt øje med ham. Jeg tjekker lige, om der kan have været en passager med.

– Det ser ikke sådan ud.

Axel kæmpede sig op på vejen. I det fjerne hørtes sirener.

– Kør din bil ud til siden, råbte han til en dame, som var kommet til. – Brandbilen skal kunne komme helt herhen.

Han lyste på den tørre asfalt. Glasskår, bremsespor efter gummidæk. Bilen var kommet nordfra, fra Tangen, og ikke fra Dal, som han først havde troet. Han småløb langs vejkannten et stykke forbi den bageste bil i køen. Et lille stendige stak frem, og da han lyste på det med lygten, så han, at toppen var revet af og dækket med glasskår og lakrester.

Han gik langs den modsatte grøftkant tilbage mod ulykkesbilen. Ti meter på den anden side af stendiget fandt han hende. Hun lå på ryggen, så afslappet ud. En ung pige. Ansigtet var blegt og uden en skramme. Men de vidåbne øjne svømmede i et tykt, lyserødt skum. Først da han bøjede sig ned for at lede efter en halspulsåre, opdagede han, at det meste af bagehovedet var borte.

Helikopteren kom ti minutter efter, kvart i tre. De konstaterede det samme som Axel. Pigen var dræbt øjeblikkeligt. Chaufføren havde en ustabil vejrtrækning og sandsynligvis indre blødninger. De tog ham med. Axel blev stående med en pung i hånden. Han havde fundet den under et sæde. Hvidt læder med pelskant, to lommer til sedler, én til kort. Han tog et ud og holdt det op til lyset i ambulancens førerkabine. Han kendte hende. Hun var et år ældre end Tom. Hendes storesøster havde gået i klasse med Daniel. Axel selv havde siddet i forældrerådet med moderen.

Han vendte sig om mod den politimand, som var kommet i mellemtiden, og rakte ham kortet.

– Hun er herfra, oplyste han. – De bor nede i Flaskebekk. Moderen hedder Ingrid Brodahl, hvis du skal ringe ...

Betjenten vraltede hen mod patruljevognen. Han var duknakket og trak en anelse på det ene ben.

– Vent! råbte Axel efter ham. – Jeg skal tilbage til Tangen. Jeg snakker selv med dem.